

Arrest

nr. 255 178 van 27 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 januari 2016 om internationale bescherming. Op 31 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 205 383 van 15 juni 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 17 juli 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 september 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 220 198 van 24 april 2019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 11 juni 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 31 augustus 2020 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 november 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische origine. Op 7 januari 2016 deed u in België een eerste verzoek om internationale bescherming. U bent afkomstig uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U werd geboren in het dorp Saidan Arabi en u bleef er uw gehele leven wonen. U ging tot de 6de graad naar school. Erna hield u zich voornamelijk bezig met cricket en voetbal. Uw vader verdiende immers genoeg om het gehele gezin te onderhouden. Uw gezin had een landbouwer in dienst die de twee jerib aan grond die jullie bezaten bewerkte. Uw vader was arts in het grootstedelijk hospitaal van Jalalabad. U droeg af en toe zorg voor de twee koeien die uw familie had. Een maand voor uw vertrek huwde u. Uw vrouw verblijft nog steeds in uw dorp. U kreeg problemen in Afghanistan omdat uw vader in Jalalabad werkte als arts. Hij kreeg een dreigbrief waarin stond dat hij zijn werk moest opgeven en samenwerken met de taliban. Uw vader besteedde geen aandacht aan deze brief. Een week later kreeg hij echter een tweede dreigbrief. Die zelfde nacht, toen uw vader de brief nog aan het lezen was, kwam de taliban en nam uw vader mee. U vluchtte weg uit uw huis en ging naar uw oom van moederskant. U bleef daar twee dagen. Tijdens die periode werd het onthoofde lichaam van uw vader teruggevonden. Uw oom besloot toen dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan eind april 2015 en u kwam in België aan op 21 december 2015. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een tewerkstellingscontract van uw vader bij Healthnet, een certificaat ter bewijs van een gevolgde training van uw vader, een certificaat ter bewijs dat uw vader tewerkgesteld was bij de organisatie CHA (Coordination for Humanitarian Assistance) in Farah in 2012-2013, een certificaat dat uw vader tewerkgesteld was bij SAF (Solidarity for Afghan Families) in 2014, uw taskara, een jobaanbieding van Healthnet voor uw vader en een dreigbrief van de taliban. Op 31 oktober 2017 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas en omdat de stad Jalalabad voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief werd geacht. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 15 juni 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad bevestigd.

Op 17 juli 2018 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees naar uw oorspronkelijke verklaringen en voegde toe dat de taliban nog steeds naar u op zoek is. U verklaarde bijkomend dat één van uw broers en één van uw zussen een handicap hebben waardoor uw familie zich niet in Jalalabad kan vestigen. Daarnaast maakte u melding van de slechte algemene veiligheidssituatie in Jalalabad. Tot slot verklaarde u dat u onder druk staat, veel vergeet en psychische problemen hebt. Uw moeder in Afghanistan zou eveneens kampen met gezondheidsproblemen, zo werd ze drie keer geopereerd aan haar sinussen. Ter staving van uw verklaringen legde u kopieën voor van de taskara's van uw moeder, broers en zussen alsook vijf familiefoto's. Op 28 september 2018 besliste het CGVS om dit verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 24 april 2019 door de RvV verworpen.

Op 11 juni 2019 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen en stelde dat de taliban nog steeds naar u op zoek is. Uw oom van moederskant zou dit hebben vernomen van de imam van de moskee. U voegde hieraan nog toe dat er veel voorbeelden zijn van personen die vermoord werden door de taliban in uw land van herkomst. U legde geen documenten voor. Op 19 februari 2020 besliste het CGVS om ook dit volgende verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Opnieuw besloot het CGVS dat de stad Jalalabad voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief is. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

Op 31 augustus 2020 diende u uw vierde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U blijft volharden in uw eerder verklaarde problemen en stelt dat de situatie voor uw familie er heel slecht is. Ze hebben schrik voor de taliban en veel stress voor de kinderen. Een viertal maanden geleden werd uw neef langs moederskant vermoord door de taliban en is zijn vader verhuisd omdat hij op de vlucht is voor de taliban. De taliban komen altijd naar de moskee en vragen er naar u. In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verklaringen legt u een kopie van een brief van het dorps hoofd van Kabir Gul en van de imam van de moskee neer. Ook legt u een overeenkomst voor vrijwilligerswerk neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaarde in het kader van uw tweede verzoek te kampen met psychische problemen doch u staaft dit niet aan de hand van enige documenten. In uw huidige verzoek maakt u geen melding van een psychische problematiek.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas en omdat de stad Jalalabad voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief werd geacht. U diende een beroep in bij de RvV. Op 15 juni 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad bevestigd. Uw tweede verzoek werd niet ontvankelijk verklaard en uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Ook uw derde verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet – de taliban zijn nog steeds naar u op zoek en komen altijd naar de moskee om er naar u te vragen, een viertal maanden geleden werd uw neef langs moederskant vermoord door de taliban en zijn vader is verhuisd omdat hij op de vlucht is voor de taliban (verklaring volgend verzoek, punten 13 & 16) – moet worden beklemtoond dat het CGVS in het kader van uw

eerdere verzoeken een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van een brief van het dorps hoofd van Kabir Gul en van de imam van de moskee waarin volgens u wordt geschreven dat u niet kunt terugkeren naar het dorp (verklaring volgend verzoek, punt 16), moet worden opgemerkt dat deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden.

In verband met de overeenkomst voor vrijwilligerswerk dat u neerlegt en waarin staat dat u vrijwilligerswerk doet voor het "Kunstencentrum Vooruit V.Z.W", moet worden opgemerkt dat dit document geen informatie bevat over de door u verklaarde problemen in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en verwijst hierbij naar uw verklaarde vrees om te worden gedood door de taliban omdat uw vader werkte als arts. U stelt dat u omwille van de werkzaamheden van uw vader als arts gevisieerd zal worden door de gewapende groeperingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar de werkzaamheden van uw vader, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van deze aangehaalde werkzaamheden van uw vader minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u uw vader arts was maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Immers, het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste verzoek reeds dat Jalalabad voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kan stellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, § 3, 57/6/2, § 1, eerste lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoeker worden aangereikt die een ander licht op het asielrelaas werpen. Er zijn aldus volgens verweerster geen nieuwe elementen voorhanden die de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Eveneens stelt verweerster dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in het agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou kunnen beschikken.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3. Het Commissariaat-generaal is van mening dat de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas die hij in het kader van zijn vorig asielaanvraag heeft uiteengezet.

Verzoeker is van mening dat de nieuwe elementen die werden toegevoegd aan zijn asielaanvraag voldoende doorwegen om zijn vermeende ongeloofwaardigheid uit het verleden te herstellen.

Hieronder overloopt hij de motivering van het CGVS en zet zijn middel verder uiteen.

- 4.3.1. Aangaande de nieuwe documenten

Het CGVS schuift de nieuwe documenten die de verzoeker neerlegt terzijde verwijzende naar de corruptie met betrekking tot officiële documenten in Afghanistan. Zo zou volgens de verweerster in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op een niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden.

De verzoeker kan met een dergelijke motivatie niet akkoord gaan.

Het Commissariaat-generaal gaat zeer licht over de originele documenten die door de verzoeker werden neergelegd.

Het betreft de volgend document:

*-Brief van het dorpshoofd van Kabir Gul en van de de iman van de moskee - zie het stuk 2 ;
De brief geeft aan dat verzoeker wel degelijk persoonlijk gevisieerd wordt door de Taliban en zijn leven gevaar loopt indien hij terug zou keren naar zijn dorp Saidan Arabi.
Het CGVS schuift dit document ter zijde wijzend op de algemene corruptie Afghanistan. Hierdoor is, volgens het CGVS, de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief.
De verzoeker wenst vooreerst op te merken dat het verwijzen naar de algemene situatie van corruptie niet kan volstaan om zijn documenten zomaar ter zijde te schuiven, daar geen enkele specifieke motivering hieromtrent wordt gegeven. Het gaat immers om originele documenten die betrekking hebben op de verzoeker. Er kan verwacht worden van het CGVS dat het originele wijze op zorgvuldige manier onderzoekt en niet louter verwijst naar de algemene situatie in het land van herkomst.
De zorgvuldigheidsverplichting en motiveringsverplichting zijn aldus geschonden.*

- 4.3.2. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan. Jalalabad:

Verweerster stelt het volgende:

"Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zijn van artikel 48/4, §2,c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

Op basis van objectieve rapporten kan er immers worden aangetoond Het Afgaans conflict volatiel en onvoorspelbaar is en het aantal burgerslachtoffers blijft stijgen.

Dat de veiligheid die het beschermingsalternatief Jalalabad zou kunnen bieden niet duurzaam is.

- 4.3.2.1. Afghanistan is een land met een actief gewapend conflict.

In 2019 kwalificeerde Uppsala conflict Data Program (UCDP) het conflict in Afghanistan als het dodelijkst conflict van de wereld.

"(...)"¹

Ook in 2020 bleef de veiligheidssituatie in Afghanistan instabiel. Dit wordt ook bevestigd door de VN Veiligheidsraad op datum van 18 augustus 2020:

"(...)"²

Verder kan worden gesteld dat burgers niet alleen slachtoffer worden omwille van het gewapend conflict, maar eveneens specifiek doelwit zijn van de strijdende partijen.

"(...)"

- 4.3.2.2. Verschillende rapporten maken ook duidelijk dat ook de provincie Nangharhar eveneens geteisterd wordt door geweld en ook burgers gevaar lopen in Jalalabad.

Volgens EASO:

"(...)"³

Tevens blijkt dat het aantal slachtoffers gemaakt door de Taliban is gestegen:

"(...)"⁴

Hoewel de burgerslachtoffer gemaakt door ISKP gedaald lijkt sinds 2019, is het CGVS zelf voorzichtig:

"(...)"⁵

Het CGVS meldt eveneens zelf over Jalalabad:

"(...)"⁶

Er kan aldus worden gesteld dat verweerster de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Jalalabad in de bestreden beslissing rooskleuriger voorstelt dan ze in werkelijkheid is.

De objectieve informatie geeft aan dat het land nog steeds te maken heeft met een gewapend conflict waarbij de veiligheidssituatie onvoorspelbaar is, burgerslachtoffers blijven stijgen.

De provincies Nangharher en Jalalabad, als ook de stad Jalalabad, kunnen aldus niet beschouwd worden als duurzaam veilig gebied.

Verzoeker loopt aldus weldegelijk een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zijn van artikel 48/4, §2,c van de Vreemdelingenwet.

- 4.3.3. Aangaande de aanwezigheid van een intern vluchtalternatief in Jalalabad, Afghanistan:

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Verweerster is van oordeel dat de verzoeker beschikt over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

Vooreerst kan verwezen worden naar bovenstaande rapporten en informatie over de niet duurzame en instabiele veiligheidssituatie in Jalalabad.

Tevens is de verzoeker nog steeds bang om vermoord te worden door de Taliban.

Indien hij wordt teruggestuurd naar Jalalabad waar ook de Taliban werkzaam is, loopt hij aldus tevens een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van persoonlijk geweld tegen hem.

Teven dienen tonen verschillende andere factoren aan dat Jalalabad geen geschikt intern vluchtalternatief is.

o 4.3.3.1 bereikbaarheid

In tegenstelling tot wat verweerster beweert is Jalalabad via de luchthaven niet bereikbaar.

Jalalabad is vanuit Kabul enkel bereikbaar over de weg. In september 2019 lanceren de Afghaanse veiligheids- en ordediensten operaties in enkele districten van de provincie Laghman om de veiligheid op de hoofdweg tussen Kabul en Jalalabad te verbeteren.

De luchthaven in de nabijheid van de stad wordt enkel gebruikt voor militaire doeleinden en is sporadisch het voorwerp van aanvallen door opstandelingen.

Verzoeker zal althans moeilijkheden ondervinden op de gevaarlijke weg die Kabul en Jalalabad verbindt.

De Kabul-Jalalabad Highway staat bekend als een van de gevaarlijkste wegen ter wereld. In Surobi kronkelt de weg van Jalalabad via talloze haarspeldbochten steil omhoog door de kloof van de rivier Kabul. De ontelbare vrachtwagens die uit Pakistan komen, raken soms maar met moeite de helling op. Dit leidt regelmatig tot files en wagens nemen dan ook vaak grote risico's bij roekeloze inhaalmanoeuvres die regelmatig tot dodelijke ongevallen leiden.⁷

o 4.3.3.2. sociaal netwerk

Verzoeker zal als interne ontheemde geen beroep kunnen doen op zijn traditionele familiale en sociale netwerk. Zijn familie woont nog in Saidan Arabi en kan daar niet weg wegens de gezondheid van verzoekers moeder en broer en zus die gehandicapt zijn verklaard.

De rechtspraak van de RvV geeft het zelf aan dat in een samenleving die berust op deze netwerken, en ernstig gebrek hieraan is al voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

"(...)⁸"

In een arrest van 27 februari 2020 besliste de RvV dat Jalalabad, voor een alleenstaande jonge man, geen IBA vormde.

« (...)⁹ »

Het komt aldus toe aan de beslissende overheid om aan te tonen dat het netwerk van verzoeker wel degelijk bestaande en functionerend is en wel in die mate dat het een hoofd kan bieden aan de talrijke problemen die verzoeker zal ervaren eens hij zich terug moet hervestigen in Jalalabad.

Verweerster toont dit onvoldoende aan en schendt hiermee haar motiveringsverplichting.

o 4.3.3.3. Mensenrechten In Jalalabad

Indien verzoeker zich dient te vestigen in Jalalabad zal dit ernstige gevolgen hebben op het uitoefenen van verschillende essentiële basisrechten vervat in het EVRM en UVRM.

Tewerkstelling

Een studie van UNHCR toont aan dat 71% van de intern ontheemden in Afghanistan moeilijkheden hebben met de lokale gemeenschap, voornamelijk wegens het gebrek aan werkmogelijkheden. Oxfam bevestigt dat intern ontheemden in het bijzonder moeilijker hebben om werk te vinden.

"(...)¹⁰"

Verzoeker ziet zijn kansen op werk aldus sterk verkleinen indien hij wordt terug gebracht naar Jalalabad. Verzoeker heeft in Jalalabad stad immers weinig mogelijkheden tot werkgelegenheid om zo in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

Toegang tot voedsel

Intern ontheemden geven aan dat toegang tot water en voedsel het belangrijkste probleem is. De overgrote meerderheid heeft voedsel en watertekort.

"(...)¹¹"

Ook de Corona-epidemie heeft als gevolg dat de voedselprijzen stijgen en er voedselonzekeerheid is.

"(...)¹²"

Verweerster maakt ook zelf melding van grote voedselonzekeerheid in Jalalabad.

"(...)¹³"

Verzoeker riskeert een voedseltekort, wanneer hij moet terugkeren naar Jalalabad.

Toegang tot gezondheidszorg

De toestroom van terugkeerders en intern ontheemden zorgt ervoor dat voornamelijk in de stedelijke gebieden de gezondheidszorg niet kan voorzien in de essentiële noden van de bevolking.

"(...)¹⁴"

Verzoeker heeft zoals in zijn vorig verzoek dd. 17.07.2018 vermeldt, te maken met psychische problemen. Verzoeker kan in Jalalabad niet rekenen op kwaliteitsvolle geneeskundige en psychische begeleiding.

Bovendien zorgt de grote toestroom van mensen en de volatiele veiligheidssituatie samen ervoor dat de gezondheidszorg onder zware druk staat, omdat de medische faciliteiten ook een doelwit zijn van het gewapend conflict.

"(...)¹⁵"

Verweerster beschrijft zelf de specifieke gezondheidssituatie in Jalalabad als volgt:

"(...)¹⁶"

o 4.3.3.4. Besluit:

Er kan aldus worden besloten dat zolang deze bovenvermelde condities niet verbeteren, een veilig en menswaardige terugkeer niet kan worden gegarandeerd en Jalalabad geen geschikt vluchtalternatief is.

Oxfam formuleert het als volgt:

"(...)¹⁷"

Verweerster schendt artikel 48/5,§3 van de vreemdelingenwet wanneer ze stelt dat Jalalabad een veilige en redelijk vluchtalternatief is.

Er zijn weldegelijk nieuwe elementen voorhanden en om de bestreden beslissing minstens te vernietigen.

De bestreden beslissing van de verweerster schendt de artikelen 48/4,§2,c en 48/5,§3 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het UCDP Bulletin "*Afghanistan – The Deadliest conflict in the world*" van de Uppsala Universiteit (stuk 2);
- het rapport "*The situation in Afghanistan and its implication for international peace and security – Report of the Secretary General*" van United Nations General Assembly Security Council van 18 augustus 2020, p. 1 en 5 (stuk 3);
- het Country of Origin Information Report "*Afghanistan Security Situation*" van EASO van juni 2019, p. 1, 32 en 215 (stuk 4);
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 12 maart 2020, (stuk 5);
- het rapport "*Returning to fragility. Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan*" van Oxfam van januari 2018, p. 1 en 30 (stuk 6);
- het rapport "*Afghanistan – Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*" van EASO van augustus 2020, p. 1, 37, 39, 45 en 47 (stuk 7).

2.2.2. Bij een op 23 december 2020 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een vertaling van zijn *taskara* (stuk 1) en een vertaalde verklaring van het dorpshoofd van het dorp Saidan Arabi (stuk 2).

2.2.3. Op 26 april 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de "*Country Guidance Note: Afghanistan*" van EASO van december 2020, de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 12 maart 2020, een kaart

van de regio van Jalalabad van 27 november 2019 en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van september 2020, p. 1-54 en 227-236.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) in het kader van verzoekers eerdere verzoeken een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas en het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, dat (ii) de brief van het dorpshoofd van Kabir Gul en van de imam van de moskee de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstelt, dat (iii) de overeenkomst voor vrijwilligerswerk geen informatie bevat over de door verzoeker verklaarde problemen in Afghanistan en dat (iv) daargelaten de huidige situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 31 oktober 2017 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban en dus ook niet aan de moord op zijn vader. Verder werd in deze beslissing geoordeeld dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest met nr. 205 383 van 15 juni 2018. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verwees verzoeker naar zijn oorspronkelijke verklaringen en voegde hij toe dat de taliban nog steeds naar hem op zoek is, dat één van zijn broers en één van zijn zussen een handicap hebben waardoor zijn familie zich niet in Jalalabad kan vestigen, dat hij onder druk staat, veel vergeet en psychische problemen heeft en dat ook zijn moeder in Afghanistan zou kampen met gezondheidsproblemen. Het CGVS verklaarde dit (volgend) verzoek op 28 september 2018 niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Bij arrest nr. 220 198 van 24 april 2019 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep omdat dit laattijdig werd ingesteld zonder dat overmacht werd aangetoond. In zijn derde verzoek om internationale bescherming verwees verzoeker opnieuw naar zijn oorspronkelijke verklaringen en stelde hij dat zijn oom van de imam van de moskee had vernomen dat de taliban nog steeds naar hem op zoek is. Het CGVS verklaarde dit (volgend) verzoek op 19 februari 2020 niet-ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft volharden in zijn eerder verklaarde problemen en stelt dat zijn familie schrik heeft voor de taliban en veel stress heeft voor de kinderen. Hij wijst er ook op dat zijn neef langs moeders kant een viertal maanden geleden vermoord werd door de taliban en dat diens vader – verzoekers oom

– verhuisd is omdat hij op de vlucht is voor de taliban, die altijd naar de moskee naar hem komen vragen.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker een overeenkomst voor vrijwilligerswerk en een fotokopie van een brief van het dorpshoofd van Kabir Gul en van de imam van de moskee neer (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn problemen met en vrees voor de taliban en de nieuwe documenten die verzoeker voorlegt, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet – de taliban zijn nog steeds naar u op zoek en komen altijd naar de moskee om er naar u te vragen, een viertal maanden geleden werd uw neef langs moederskant vermoord door de taliban en zijn vader is verhuisd omdat hij op de vlucht is voor de taliban (verklaring volgend verzoek, punten 13 & 16) – moet worden beklemtoond dat het CGVS in het kader van uw eerdere verzoeken een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van een brief van het dorpshoofd van Kabir Gul en van de imam van de moskee waarin volgens u wordt geschreven dat u niet kunt terugkeren naar het dorp (verklaring volgend verzoek, punt 16), moet worden opgemerkt dat deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden.

In verband met de overeenkomst voor vrijwilligerswerk dat u neerlegt en waarin staat dat u vrijwilligerswerk doet voor het “Kunstencentrum Vooruit V.Z.W”, moet worden opgemerkt dat dit document geen informatie bevat over de door u verklaarde problemen in Afghanistan.”

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met deze motivering en merkt op dat het verwijzen naar de algemene situatie van corruptie niet kan volstaan om zijn documenten zomaar ter zijde te schuiven. De Raad wijst er evenwel op dat hij er in zijn arrest nr. 205 383 van 15 juni 2018 reeds op had gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Verzoeker weerlegt *in casu* niet dat de door hem voorgelegde brief, gelet op de informatie in het administratief dossier over documentenfraude en corruptie in Afghanistan, onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gewezen op de informatie in het administratief dossier over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, doch ook op het feit dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. In de eerdere beslissingen in verband met de vorige verzoeken om internationale bescherming die verzoeker indiende, werd reeds geoordeeld dat aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht. Door bij zijn aanvullende nota nog een vertaalde verklaring van het dorpshoofd van het dorp Saidan Arabi (stuk 2) te voegen, werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen. Aldus slaagt verzoeker er met zijn summiere betoog niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de bij de door verzoeker neergelegde aanvullende nota gevoegde *taskara* (stuk 1) een ander licht zou werpen op de gedane vaststellingen.

Aldus brengt verzoeker in zijn huidig verzoek geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt ten gevolge van zijn problemen met de Taliban.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de agglomeratie Jalalabad. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban

en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en verwijst hierbij naar uw verklaarde vrees om te worden gedood door de taliban omdat uw vader werkte als arts. U stelt dat u omwille van de werkzaamheden van uw vader als arts gevisieerd zal worden door de gewapende groeperingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar de werkzaamheden van uw vader, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van deze aangehaalde werkzaamheden van uw vader minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u uw vader arts was maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern

vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Immers, het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste verzoek reeds dat Jalalabad voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kan stellen."

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 26 april 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt.

Verzoeker brengt zelf geen informatie of elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. De informatie in het UCDP Bulletin "*Afghanistan – The Deadliest conflict in the world*" van de Uppsala Universiteit (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en in het rapport "*The situation in Afghanistan and its implication for international peace and security – Report of the Secretary General*" van United Nations General Assembly Security Council van 18 augustus 2020 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Gelet op de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat het conflict in Afghanistan getypeerd wordt door sterke regionale verschillen wat betreft het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict, kan hieruit niet worden afgeleid dat het onjuist is te stellen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De geciteerde informatie uit het Country of Origin Information Report "*Afghanistan Security Situation*" van EASO van juni 2019 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) is minder recent dan deze aangehaald in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, waaruit voor het jaar 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau in de provincie Nangarhar – *i.e.* de provincie waarin de agglomeratie Jalalabad gelegen is – blijkt, en vermag aan de voormelde analyse dan ook geen afbreuk te doen. Ook uit de citaten in het verzoekschrift uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 12 maart 2020 (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) kan niet worden afgeleid dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze informatie werd door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege in rekening gebracht en verzoeker toont niet aan dat de analyse ervan in de bestreden beslissing onjuist of onredelijk is.

Bijgevolg wordt de motivering van de bestreden beslissing dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoeker niet weerlegd.

Waar verzoeker aanvoert nog steeds bang te zijn om te worden vermoord door de taliban en dat hij in Jalalabad, waar ook de taliban werkzaam is, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van persoonlijk geweld tegen hem, wijst de Raad erop dat in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht en dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker in zijn huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij ten gevolge van deze problemen voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker gaat uit van een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar hij betwist dat Jalalabad via de luchthaven bereikbaar is. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat Jalalabad "*via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is*". Waar verzoeker wijst op de moeilijkheden die hij zal ondervinden op de gevaarlijke weg tussen Kaboel en Jalalabad, doet hij geen afbreuk aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat "*(d)ergelijke risico's (...) geen enkel verband (houden) met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet*".

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen beroep zal kunnen doen op zijn traditionele familie en sociale netwerk, nu zijn familie nog in Saidan Arabi woont en daar niet weg kan wegens de gezondheid van zijn

moeder en broer en zus die gehandicapt verklaard zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker dit reeds in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald en dat in de beslissing van 28 september 2018 daarover werd gesteld dat dit een blote bewering is die niet aan de hand van overtuigende bewijzen wordt gestaafd en dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek hiervan geen enkele melding heeft gemaakt en net verklaarde dat zijn familieleden het lichamelijk goed stellen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 220 198 van 24 april 2019 verworpen zodat deze vaststellingen, bij gebrek aan nieuwe, overtuigende bewijselementen, als vaststaand dienen te worden beschouwd. Bovendien wees de Raad er in zijn arrest nr. 205 383 van 15 juni 2018 op dat in de (toen) bestreden beslissing niet enkel naar verzoekers vader verwezen wordt, maar ook naar zijn schoonvader en oom die zich (bijna) elke dag naar Jalalabad begeven waardoor verzoeker zich ook op hun netwerk in Jalalabad zou kunnen beroepen en dat verzoeker daarenboven niet weerlegt dat hij over de nodige middelen en vaardigheden beschikt om in de stad Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, noch dat hij de hulp van internationale organisaties in Jalalabad kan invoeren. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt in Jalalabad niet over een netwerk te beschikken, verwijst hij niet dienstig naar de arresten nrs. 232 967 en 233 242 van respectievelijk 21 februari 2020 en 27 februari 2020 van de Raad, en dit nog daargelaten de vaststelling dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Door voorts nog te wijzen op algemene informatie uit het rapport "*Returning to fragility. Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan*" van Oxfam van januari 2018 (stukkenbundel verzoeker, stuk 6) brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die hij niet eerder had kunnen aanbrengen om de vaststelling van de Raad in zijn arrest nr. 205 383 van 15 juni 2018 dat hij niet weerlegt dat hij over de nodige middelen en vaardigheden beschikt om in de stad Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen in een ander daglicht te stellen. De informatie uit het rapport "*Afghanistan – Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*" van EASO van augustus 2020 (stukkenbundel verzoeker, stuk 7) heeft geen betrekking op de agglomeratie Jalalabad, zodat verzoeker hieruit niet kan afleiden dat hij bij een vestiging in Jalalabad een voedseltekort riskeert of niet zal kunnen rekenen op de nodige gezondheidszorg. Waar verzoeker er op wijst dat hij in zijn tweede verzoek om internationale bescherming reeds had vermeld te maken te hebben met psychische problemen, wijst de Raad erop dat in de beslissing die naar aanleiding van dat verzoek werd genomen werd vastgesteld dat verzoeker niet specificeerde wat deze psychische problematiek precies inhoudt en geen attesten voorlegde om deze te staven. Zoals reeds gesteld werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 220 198 van 24 april 2019 verworpen zodat deze vaststellingen, bij gebrek aan nieuwe, overtuigende bewijselementen, als vaststaand dienen te worden beschouwd. Ten overvloede wordt er nogmaals op gewezen dat verzoeker niet weerlegt dat hij in Jalalabad over de nodige middelen en vaardigheden beschikt om er aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN